

razloga) dviga komplementarna fantazma o Despotih-Starših, ki v imenu užitka svojih otrok (predvsem pa v imenu lastnega užitka) tiranizirajo učitelje in šolo. Pedagoško stroko, nadalje, očitno preganja fantazma o »despotskem«, »tradicionalnem«, »represivnem« šolskem sistemu, ki še vedno na skrivaj tiranizira »sodobnost«. Videti je, da »Notranjega Otroka« kljub vsem preventivnim ukrepom z vseh strani še vedno (in vedno bolj?) ogrožajo prav fantazme »despotskega užitka«.

V polju birokracije, ki ji je danes naloženo, da služi za izraz imanentne subjektivnosti, ob vsem tem vztraja nesmiselna črka, s katero še vedno nihče ne ve, kaj početi. Po prevladujočem prepričanju bi morala v »sodobnosti« opisovati, ne da bi hkrati kogarkoli »zgrabila« ali določala; označevalec bi moral biti zveden zgolj na izraz imanentnega subjektivnega Pomena. A glej ga zlomka – označevalec se upira. V šolski birokraciji vztrajajo neanimirane in nesmiselne »črke«, ki v družbi »pluralizma individualnih potreb in pričakovanj« še vedno vztrajajo pri neinovativnem in statičnem okviru »abecede«. Nemara bi lahko rekli, da je presežni nesmisel birokracije, ki »vrača udarec« presežnemu smislu imaginarne subjektivnosti »Prvega«, prav označevalec-gospodar kot nesmiselni temelj simbolnega, o katerem bi prevladujoča pedagoška (in splošna družbeno) miselnost najraje ostala popolnoma »nevedna«. Prav ta nesmiselna plat zavezujoče »črke Zakona« se namreč bohota v vsakdanji realnosti šolske zakonodaje, pravilnikov in druge dokumentacije ter nastopa kot nesmiselni »motilec« vsesplošno zapovedane medsebojne šolske ljubezni.

V domišljiji pedagoškega diskurza bi bila K.-jeva zgodba danes videti nekako takole. K. pride v vas, kjer je toplo sprejet. Tako njegovi sovaščani kot grajski uradniki ga prijazno sprejmejo in spodbujajo pri vseh njegovih prizadevanjih. Celotna grajska postava je spisana tako, da služi njegovim potrebam in je v vseh pogledih smiselna in uporabna. Če mu je dolgčas ali se mu nemara karkoli zalomi, mu brž dodelijo prijazna pomočnika, ki mu skušata na vsak način olajšati delo. S Friedo stketa pristrčen odnos, ki prerase v neskaljeno srečo. Vsi so veseli, ker je vas s skupnimi močmi pridobila sredstva cesarskega socialnega sklada za obnovo šole ...

In kako bi danes začel Kafka?

Literatura

Boltanski, L. in Chiapello, E. (2005). *The New Spirit of Capitalism*, London, New York: Verso.